

K vojni na mandžurski meji

Japonske špekulacije z mongolskim knezom Tehvanom

Zunana Mongolija, ki se na njenem mejo obračajo zdaj oči vsega političnega sveta radi pretečih zapletljajev Rusije z Japonsko, je vmesna država, čije formalno samostojnost je priznala sovjetska vlada po letu 1922. Njen obseg se ne da točno določiti: Meri 1,100.000 do 1,500.000 km². Njene meje namreč niso bile točno določene niti proti notranji Mongoliji, kjer je bila nedavno tudi ustanovljena napol' neodvisna država Men Hinan, niti napravn Mandžukuu. Prebivalcev ima zunana Mongolija okrog 900.000.

Prince Tehvan

Prvotno je bila to teokratična država, v kateri je vladal Hutuktu, budistični Lama, tretji v vrstnem redu lamaistične hierarhije. Ko je pa v maju 1924 umrl Bogd Gegen, zadnji Hutuktu, čigar oblast so priznali sovjetti po nasilni likvidaciji kratkega vladanja pustolovca Ungerna Sternberga, bivšega carskega častnika, ki izbruhnila v zunani Mongoliji revolucija, očividno podpirana iz Rusije in dežela se je reorganizirala po sovjetskem vzoru in republiko, ljudsko državo mongolski živinorejci. Ima prezidenta, ki vlada dosmrtno, s parlamentom, voljenim na tri leta. Glavno mesto Urga, preimenovan pod sovjetsko vladom v Ulan bator hotor, kar pomeni rdeč junak, šteje okrog 120.000 prebivalcev. Lame, budistični redovniki, ki jih je okrog 15% vsega prebivalstva, imajo pa še vedno velik vpliv na deželo.

Baza za obrambo Sibirije

Zunana Mongolija ima okrog 70.000 možstev vojske, večinoma konjenice. To število pa lahko med vojno poveča na 150 do 180 tisoč mož brez večjih težav, kajti Mon-

goli se že od mladih nog uče rabiti orožje. Ruskih posadk — v glavnem mestu ter na vzhodni in jugovzhodni meji — je pa okrog 250.000 z modernimi motoriziranimi oddelki in letalstvom. Ta vojska je pod poveljstvom vrhovnega poveljnika rdeče armade na Daljnem vzhodu.

Prebivalci so večinoma nomadi, živinorejci. Leta 1935 so imeli še blizu 27 milijonov glav živinc. Za Rusijo je glavni pomen v njeni zemljepisni legi, kajti to je baza za obrambo Sibirije. Baje pa ima zunana Mongolija še nedotaknjena naravna bogastva zlasti ležišča zlata.

Men Hinan

Razen Madžukua ima zunana Mongolija močnejšega soseda na vzhodu, novo vmesno državo Menhinan, ki zavzema okrog milijon km² bivše kitajske Mongolije in ki sta se ji ob ustanovitvi pridružili kitajski obmejni pokrajini severni Šanci in južni Šahar. Tudi Menhinan je republika, samo da je avtoritativna. Njen prezident je mongolski knez Tehvan, vodja združenih hanov, 21 mongolskih plemen, živečih nomadsko življenje na ozemlju notranje Mongolije. 38letni knez Tehvan je bil vodja mongolskega pokreta za neodvisnost v časih kitajskoga gospodstva na mongolskem ozemlju. Šolal se je v Tokiu in to mu je prišlo pomoglo do tako visokega položaja.

Džingiskanov pravnuk

Tehvan, ki izvira baje od samega Džingishana, je poskusil pridobiti nekoč za svoje težnje maršala Čansolina, ki je bil kot guverner izgradil skoraj neodvisno gospodstvo v Madžukuu, preden so ga pregnali Japonci. Potem se je pogajal z generalom Dojharom in kitajsko centralno vladno. Njegovo prizadevanje je pa doseglo uspeh šele lani, ko so mogli Japonci s priključitvijo obmejnih kitajskih provinc ustvariti iz notranje Mongolije življenje zmožno državo. Morda so razmišljali tudi o tem, da bi lahko iz samostojne notranje Mongolije prisikali na zunano Mongolijo ter združili obe deli brez vojnih operacij v eno državo.

Ce niso o tem razmišljali Japonci sami, je pa razmišljal Tehvan, ki je hotel za to pridobiti Džingishanove ostanke, shranjene v srebrni posodi v budističnem samostanu Echinora. Zemiske ostanke velikega mongolskega osvajalca so hoteli prenesti v Huinhuo, ki bi bila postala duhovno svetinja vse Mongolije. Ta načrt je bil pa prekrisan s tem, da je bila srebrna posoda z Džingishanovimi ostanki z velikim spremstvom mongolskih konjenikov prepeljana na kitajsko ozemlje in shranjena v neznanih krajinah nekje v zapadnih pokrajinalah, kjer je zdaj na varnem.

Zbor župnih načelnikov češkega sokolstva

Namestu dosedanjega načelnika dr. Klingerja je bil izvoljen dr. Avgust Pechlat

V soboto in nedeljo je bila dvodnevna seja tehničnega odbora ČOS, katere so se udeležili tudi vsi župni načelniki ČOS. Vodil je zborovanje načelnik ČOS br. dr. Miloslav Klinger, navzoč pa je bil tudi I. podstarosta ČOS br. Josip Truhlar, ki je pozdravljal zborovalec v imenu predsedništva ČOS. Brat dr. Klinger je najprej poročal o delu tehničnega odbora ČOS, vaditeljskih tečajih za člane in članice, o delovanju pod enim žup pa je poročal br. Stefan Drasal. Zelo zanimivo je bilo poročilo br. Pechalatka o vaditeljskih šolah za mlajše članstvo in za naraščaj, ter o tečajih v ordinri televadbi, ki so pokazali velik napredok v ordinri televadbi. Brat Avgust Pechlat je poročal o obisnu o združitvi vseh telesnovzgojnih organizacij v protektoratu. Razvoj in raznahn televadbe v naravi je prinesel sokolstvu mnogo koristi in se bodo odsej še pogosteje vršili tabori in letovanja članstva, naraščaj in dece v naravi.

Soglasno je bil sprejet tudi predlog, da se bodo Lingiade v Stockholmu udeležili kot zastopniki ČOS bratje dr. Kavalir, Pečalat in prof. Jan Gajdoš iz Brna.

Spričo nastalega položaja po 15. marcu letos se bo izvršila tudi teritorialna reorganizacija žup.

Kandidatinska komisija je zatem sporočila, da je dosedanj načelnik br. dr. Klinger odklonil novo izvolitev za načelnika ČOS in je zato predlagala za novega načelnika br. dr. Avgusta Pechlata, ki ga je zbor soglasno izvolil. Kot njegovi namestniki so bili izvoljeni bratje prof. Benda, dr. Kavalir in dr. Blacha. V tehničnem odboru pa so še mnogi odlični sokolski strokovnjaki. Dosedanj načelnik br. dr. Klinger je odklonil

izvolitev za častnega člena ČOS in obljubil, da bo tudi nadalje izpolnjeval svoje sokolske dolnosti in pomagal pri tehničnem delu ČOS. Krasno uspelo zborovanje je bilo zaključeno s himno »Kde domuš můj«. Želimo novemu načelniku br. dr. Pechlata v vsemu tehničnemu odboru mnogo lepih in trajnih uspehov v danih prilikah!

Florence Riddellovo:

Nevarna ljubezen

V prvem nadstropju vojašnice so sedeli trije legionarji in pisali pisma. Neumnost je pisati pisma, ki bi mogla priti samo čudežnim potom naslovjem v roke — tako so razmišljali vsi trije.

Zunaj v puščavi, skriti za peščenimi griči in pripravljeni navaliti od vseh štirih strani, so namreč čakali sovražniki, velika množica sovražnikov. In to so bili sovražniki, ki se v svoji fanatični vremi za sveto vojno niso bali smrti. Če pade eden med njimi, stopi na njegovo mesto tucat drugih. Kaj more ena umirajoča čebela proti celemu trupu bojevitih mravelj. Kaj more oslabljena trdnjava, kjer je polovica posadke že umrla, a od tega, kar je ostalo, najmanj polovica nima več moči za boj? Kaj zmore taku trdnjavu proti velikemu plenu, čigar vojsko je eš pomnožila vojska drugih plemen?

Kako to, da se je mogla ta trdnjava, kjer je bila malone že vse branilce napadla tropična mrzlica, sploh tako dolgo držati? Na to vprašanje ni mogel nihče odgovoriti. Vsi so pa vedeli, da če neprispe pomoč, ne bodo imeli več moči, da bi mogli braniti trdnjava v oddaljeni žalosten konec posadke, s tem pa tudi smrt, na katero je strašno pomisliti. Ta saharska plemena namreč niso pošteni bori. Prerezati ujetemu sovražniku grlo, to jih prav nič ne moti. In kako bi jih veselilo, če bi ga mogli mučiti in pustiti umirati zelo počasi!

Seržant Wiechart se je mračnega obraza izprehal po ploščati strehi trdnjave in po glavi so mu rojile enake misli, kakor so mučile na straži stojeciga vojaka. Morda bo že jutri poveljnik trdnjave, kajti smrt je strašno kosila med častniki. Malo prej je odšel doli zadnji častnik, ki je bil še ostal v trdnjavi, kapitan Blaise, da bi si privočil uro počitka, kakor je dejal sam. Toda Seržant Wiechart je dobro vedel, kaj je to, da je to bolezni Wilhelm Wiechart, rojen na Dunaju, je imel v tistem trenutku čudne občutke, ki so bili med seboj srdit boj. Bil je poveljnik trdnjave — to bi bilo seveda lepo. Če bi prisla pravčasno pomoč, da bi bila trdnjava rešena, bi seržanta Wiecharta gotovo povisili. Ali pa more upati, da se bo to zgodilo? Seržant Wiechart je otočno odkimal z glavo. Morda bodo Arabci že jutri ob tem času navalili in vseh strani na trdnjavo. Morda naskočijo glinaste nasipe, jih preplezajo in prineso v trdnjavo neponapisno grozo, kri in človeško klavnicino.

Iz teh misli je naenkrat zdramil seržanta Wiecharta prestrašeni krik na straži stojeciga vojaka. Seržant Wiechart je nastavil obe dlani na usta, da bi iztisnil iz sebe krik, ki se je že tolkokrat razlegal po trdnjavi:

— Aux armes! Aux armes! Les Arbes! K orožju! K orožju! Arabci!

Seržant Wiechart pa ni kriknil, kajti na straži stojecgi mož je v neki čudni radosti zaplesal in se v divjem razburjenju histerično zasmehal, kačoč ne-

kom daleč v puščavo.

Letalot Znanilec drugih letal, to se razume. Letala prineso strojnice in te začno sipati dež krogel

na sovražnika, skritega za peščenimi griči. Trdnjava je rešena!

Ta novice se je razširila liki bliski Vojaki so prihiteli na ploščati strehe, kričali so tam liki razburjeni šolarji in vsi so se ozirali na črno liso, ki se je z vskim trenutkom boli bližil, vsi so se pridržali sapi pričakovali, kdaj se pojavit nad obzorem nova letala in kdaj zagledajo končno tudi črno črno na pomoč hitečega pomočnega zborja.

Slednjič so začuli brnenje motorja. Letalo obleti trdnjavo in gotovo se vrne, da obvesti druga letala, potem pa prileti z njimi k trdnjavi in predpisi formacijo. Čudno, da leti naravnost proti trdnjavi. To ni pametno. Pa vendar moža, ki ga vidi seržant Wiechart s svojim daljnogledom ne misli, da bi se mogla sama spustiti tu na tla?

Kri božji, saj to letalo sploh ni oborzeno!

Sto in sto sovražnikov navaliti na letalo od vseh strani, čim bi se drznilo spustiti se na peseč. Mati božja! Res se spušča, že se je dotaknilo peska komaj sto sežnjev od trdnjave. Za peščenim gričem je počil strel, potem še eden in za njim celo salva. Dva moža sta skočila iz letala. Hitita proti velikim vratom, ki so se že odprla, da bi ju sprejela. Eden se je spodalknil. Ali je ranjen? Ne, hvala bogu, zopet se je vzravnal. Oba sta že skočila skozi vrata in v naslednjem trenutku so ju obkobil kričeci legionari.

Zakaj sta prialeta sama? Kje so drugi? Kdaj končno prispe na pomoč vojska?

Kdo sta ta dva moža? To sta dva sloka mladiča, prav za prav še dečka. Za božjo voljo, zakaj

KOLE SARJI ZAKAJ RAVNO Rata GUME?

Krastača – zakleta princesa

Tiskanje dolarskih bankovcev

V pravljicah in bajkah se pogosto poveduje o tem, kako je bila princesa zakleta v ustodno žabo-krastačo. Zakaj vprav krastača? Zakaj ne v kuščarja, kako ali katerokoli drugo žival, ki se človeku stuti? Tega ni še nihče pojasnil. Zdaj je poškušal pojasniti to Nemec W. Herms na podlagi svojih izkušenj, ki jih opisuje v reviji »Aus der Natur«. Herms je delal v svojem ulnjaku, kjer je naselj navadno stvozeleno krastačo, znano v naravoslovju pod imenom bufo cinereus.

Ker je vedel, da je krastača zelo korist, na na vrtu, kjer pokončava razne skoljivce, jo je odnesel domov, da bi jo spustil na vrt. Kar je zasišal prestrašen dekle, krik in sicer v neposredni bližini. Ozril se je, pa ni nikogar opazil. Nadaljeval je svojo pot. Naenkrat je zasišil nov dekle. Slednjič je ugolovil. Da je kriče dekle, temveč da se oglaša iz njegove torbe krastača. Njen glas je bil tako podoben človeškemu in tako je spominjal na prestrašen dekleški krik in da se je Herms takoj spomnil na pravljico o princesi, zakleti v krastačo. In iz tega sklepa, da je nastala pravljica o tem, da so bile v žabe zaklete princese iz tega, ker je krastačin glas močno podoben dekleškemu.

Ker je vedel, da je krastača zelo korist, na na vrtu, kjer pokončava razne skoljivce, jo je odnesel domov, da bi jo spustil na vrt. Kar je zasišal prestrašen dekle, krik in sicer v neposredni bližini. Ozril se je, pa ni nikogar opazil. Nadaljeval je svojo pot. Naenkrat je zasišil nov dekle. Slednjič je ugolovil. Da je kriče dekle, temveč da se oglaša iz njegove torbe krastača. Njen glas je bil tako podoben človeškemu in tako je spominjal na prestrašen dekleški krik in da se je Herms takoj spomnil na pravljico o princesi, zakleti v krastačo. In iz tega sklepa, da je nastala pravljica o tem, da so bile v žabe zaklete princese iz tega, ker je krastačin glas močno podoben dekleškemu.

Skozi tiskarske stroje gre na dan 15 milijonov bankovcev in 65.000.000 znakov. Nobena se ne sme izgubiti. Ce bi se to zgodilo, bi morali uslužbenici dvoran, kjer je bankovce ali znakoma izginila, plačati polno vrednost, čeprav bi preiskava dognala, da jih ne zadene nobena krivida. Tiskanje bankovca stane 0,0011 dolarja, pa na boj bankovce za 100 ali 1.000 dolarjev. Na vsako polo papirja strogo pazijo od trenutka, ko je pripravljen za stroj, do trenutka, ko se izpremeni v denar. Ponesrečeni tiski se odštejejo in uničijo. Pred odpisom ne sme izginiti niti košček papirja, kajti že surov papir je nekakšen bankovec ali znakoma. To je poseben papir, izde-

lan pod nadzorstvom nalač za državno tiskarno. Njegovo ponarejanje se kaznuje kakor ponarejanje denarja z ječo do 10 let.

V Bureau of Printing and Engraving, kakor se imenuje državna tiskarna, kjer se tiskajo kolki, znakom, bankovci in vrednostni papirji, zagleda na leto luč sveznjev z najboljšimi bankovci, za 30 milijard državnih papirjev ter za 954.000.000 dolarjev znak in kolekiv. Tiskarna je v velikem posloju v Washingtonu, obrnjena proti reki Potomac. Okrog posloja je visok zid, zaščiten z jeklenimi ploščami, mrežami, obroženimi stražniki, alarmnimi napravami in neposredno telefonsko zvezo s policijo. Kdor dobri posebno dovoljenje državnega tiskarja v finančnem ministru, smo gledali izdelovanje bankovcev z zamrženimi galerije nad glavnimi delavci. V tiskarni je zaposlenih 6.000 delavcev, mladih, približnih, belokociv v zamorcev, moških in žensk. Vsi delajo brez oddihu pri rotacijskih in raznih strojih v dvoranah, kjer se kar duše v težkem vzdahu.

SADOVI VISOKOSOLSKIH STUDIJ
— Prihodnje leto upam doseči doktorat, potem pa začnem skrbeti tudi očetu za kruh.

— Kaj že imaš objubljeno službo?

— Da, v očetovi pekarni, kjer bom pomagal pedi kruh.

sta storila nekaj tako nesmiselnega, nekaj tako blaznega, da sta sama prispele z letalom v puščavo? Kakšne vesti neki prinšata?

Pustite te režeza, naj si oddahneta. — je zapovedal seržant Wiechart. — Prinesite vode, vina. Legionarji so prinesli vode in vina. Letalca sta že vedno pila in še vedno nista mogla spregovoriti. Eden je snel z brade jermen letalske čelade. Neki navdušeni